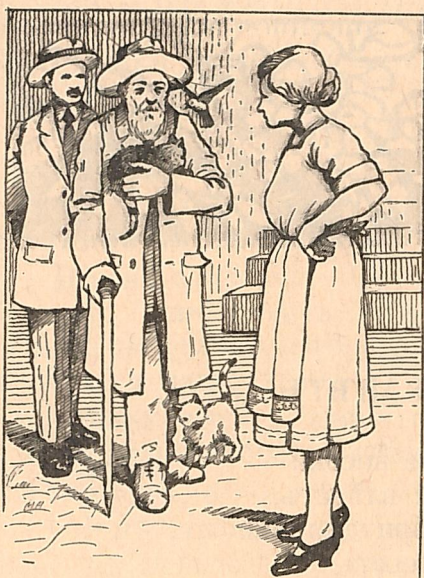

— Г-нъ Брюнъ ще дойде ли? — шепнѣше съ слабъ гласъ старецътъ. Вѣрвамъ, че той ще направи всичко за моитѣ животни.

Малкиятъ синигеръ стоеше кацналъ на възглавницата му.

— Пуснете ми котките, каза съ слабъ гласъ.

Азъ отворихъ прозореца. И всички котки тихичко влѣзоха вътре.

Долу се чу шумъ отъ автомобилъ. Следъ малко влѣзе г-не Брюнъ, единъ богато облѣченъ

господинъ.

Старецътъ едва отвори очи.

— Какъвъ чуденъ човѣкъ бѣше! — захвана г-нъ Брюнъ, като сѣдаше на единъ вехтъ столъ. Азъ му плащахъ по 9,000 лв. седмично въ продължение на много години. Той бѣше флейтистъ въ моя театъръ. Ние се гордѣхме съ неговата свирня. Но случи се така, че работитѣ ни трѣгнаха зле. Трѣбваше да уволнимъ повече отъ хората на оркестъра. Имахме двама флейтисти. Уволнихъ другиятъ.

— Не, каза Жоржъ. Моятъ другаръ Моронелъ трѣбва да остане въ оркестъра Ви. Той има жена и деца, ще напусна азъ. И още на другия день си подаде оставката.

Г-нъ Брюнъ свърши разказа си. Преди да си замине, каза на хазайката, че взема животнитѣ на болния подъ своя грижа.

На другата сутринъ старецътъ умрѣ.

Следъ погребението срѣзнахъ пакъ хазайката му.

— Коткитѣ си отидоха, но синигерчето се връща постоянно да дири стареца, каза тя. — Г-нъ Брюнъ нареди да го хранимъ добре. Какво не му давахме? Нищо не помогна. Не хапна нищо следъ смъртъта на стареца.

Една сутринъ го намѣрихме мъртво врѣхъ възглавницата на покойния.

Отъ френски: Дора Щърбакова